

Győri Ítéltábla

Gf.II.20.096/2022/6.

A Győri Ítéltábla a kamarai jogtanács neve kamarai jogtanácsos által képviselt Felperes1 (cím1) felperesnek a dr. Zudor Mónika Csilla ügyvéd cím5) által képviselt Alperes1 (cím2) alperes ellen gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2022. május 16. napján meghozott 1.G.40.052/2021/20. számú ítélete ellen a felperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a feljegyzett 48.000,- (negyvennyolcezer) Ft fellebbezési eljárás illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A adós1 adóst (a továbbiakban: adós, társaság) a cégjegyzékbe 2007. október 12-én jegyezték be. A társaság ténylegesen felsőruházat gyártásával, varrodai tevékenységgel foglalkozott egy településli bérelt üzlethelyiségben. Az alperes 2014. november 28-ától volt az adós tagja, majd 2019. augusztus 12-étől önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője.

[2] Az adós adótartozása 2019. január 1-jén 1.996.898,- Ft, 2019. június 30-án 2.354.670,- Ft, míg 2019. december 31-én 3.792.226,- Ft volt. Az adótartozás miatt indított végrehajtási eljárásban 2020. február 19-én árverésen kívüli értékesítés útján az adós korábban lefoglalt ingó vagyonát értékesítették; a vételár a felpereshez folyt be. 2020. február 20-án az adóhátraléka 3.783.401,- Ft volt, ami a későbbiekben nem térült meg, sőt az adós felszámolásának elrendeléséig nőtt.

[3] Az adós a cég1gal 2019. október 15-én keretszerződést kötött ruházati termékek bérnyújtására. A szerződés alapján az adós nem teljesített, és azt 2020. márciusában az alperes megszüntette; a szerződésből az adósnak fizetési kötelezettsége nem származott. Mindemellett 2019. novemberétől sportruhák gyártása érdekében tárgyalásokat folytatott a

Disney figurák hivatalos nemzetiségű2 licenc tulajdonosával, az cég2gal. Az alperes 2020. márciusában jelezte, hogy a megadott megrendeléseket érintő megállapodás megszüntetését kezdeményezi azzal, hogy a szerződő partner kötbért vagy más igényt ne érvényesítsen, ugyanis eszközök nélkül a bérnyújtás nem folytatható. 2019. decemberében a termék neve cég4 nevű, táplálékkiegészítőket gyártó nemzetiségű1 székhelyű cég nagyobb mennyiségű sportruhát rendelt meg az adóstól, azonban az eszközök 2020. februári értékesítése folytán a gyártásra már nem került sor. Az adóssal szemben a teljesítés elmaradásából származó igényt nem érvényesítettek. Az alperes 2021. január 28-án a pénzügyi Zártkörűen Működő Részvénytársaságnak a lízingelt forgalmi rendszám forgalmi rendszámú személygépkocsit visszaadta; a lízingszerződés megszüntetéséhez kapcsolódó elszámolás folytán az adósnak visszajáró 613.404,- Ft az adós felszámolójához folyt be.

[4] A Veszprémi Törvényszék 2020. november 16-án kelt, s 2020. december 18-án jogerőre emelkedett 4.Fpk.127/2020/5. számú végzésével állapította meg az adós fizetéseképtelenségét, s rendelte el felszámolását főeljárásként. A felszámolás megindításának közzétételére a Céglőnyben 2021. január 8-án került sor. A felszámolási eljárásban a felperes 5.620.965,- Ft hitelezői igényt jelentett be, mely később áfa adónemben fennálló túlfizetés beszámításával 5.472.965,- Ft-ra csökkent; ezt a követelést a felszámoló nyilvántartásba vette, s visszaigazolta. Az adós 2018. évet követően a számviteli beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének egyetlen számviteli időszak vonatkozásában sem tett eleget, a tevékenységet lezáró mérleget nem készítette el, és nem tette közzé a 2021. január 1. és 2021. január 7. közötti időszakra. Az alperes a felszámolási eljárás során nem teljesítette a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban foglalt irat- és vagyonátadási kötelezettségeit. Az adóssal szembeni felszámolási eljárást a Veszprémi Törvényszék 2022. január 14-én meghozott, s 2022. február 8-án jogerőre emelkedett ügyszám1 számú végzésével egyszerűsített felszámolással befejezte, az adós gazdálkodó szervezetet megszüntette, és megállapította, hogy a hitelezői igények kielégítésének nincs fedezete. Az adóst a cégjegyzékből 2022. február 15-ei hatállyal törölték.

[5] A felperes 2021. december 21-én benyújtott keresetében – hivatkozással a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére – annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint a adós1 vezető tisztségviselője az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezáltal 5.472.965,- Ft összegű hitelezői igényének teljes mértékben kielégítése megíúsulhat. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját 2020. február 20-ában jelölte meg; az e napon fennállt adóhátralék 3.783.401,- Ft volt, s ezt követően már nem származott megtérülés. Kiemelte, hogy a társaság képviselői 2018. évet követően egyetlen számviteli időszak vonatkozásában sem tettek eleget a számviteli beszámoló letétbe helyezése és közzétételi kötelezettségüknek, valamint a 2021. január 1. és a 2021. január 7. közötti időszakra a tevékenységet lezáró mérleget sem készítették el, s tették közzé, végül pedig az adós a felszámolási eljárás során nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdésének a)-d) pontjai szerinti irat- és vagyonátadási kötelezettségeit. E mulasztásokból, mint „más okból” az adós valós pénzügyi helyzete megismerésének megnehezítése révén 5.472.965,- Ft összegű, felszámoló által nyilvántartásba vett követelésének teljes mértékben kielégítés megíúsulhat. Utóbb jelezte, a kielégítés ténylegesen meg is íúsult, ugyanis a felszámolási eljárás befejeződött, s a hitelezői igények kielégítésére nem volt fedezet. Hangsúlyozta, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján az alperesnek kell bizonyítania, hogy vezető tisztségének fennállása alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen

körülmény fennállt, vezetői feladatainak ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[6] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját, valamint azt, hogy beszámoló készítési és közzétételi kötelezettségét elmulasztotta, miként azt sem, hogy a hitelezői igények teljes mértékben kielégítése meghiúsult. Állította azonban, hogy az adósnál vagyonsökkenés nem következett be, vezetői tevékenysége során a hitelezői érdekeket figyelembe vette, s megvalósultak a felelősség alóli mentesülésének a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében foglalt feltételei. Ugyanis a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, illetve az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve (döntéshozó szerve) intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Kiemelte, hogy az adós felsőruházat gyártásával, varrodai tevékenységgel foglalkozott, főleg a cég3 részére. A gyártást biztosító eszközeinek 2020. február 19-ei értékesítése miatt tevékenységét megszüntette. 2020. márciusban a COVID-19 járvány következtében az államhatárokat lezárták, a sportruházathoz szükséges anyagokat külföldről behozni nem tudta, ezért működését fenntartani nem volt képes. Munkavállalóival, megbízottjaival, valamint az általa bérelt ingatlan tulajdonosával megállapodott, a jogviszonyokat lezárta. Szerinte célszerűbb volt a 2019. végén a cég1-gal megkötött szerződés megszüntetése, az cég2, valamint a termék neve cég4 által adott megrendelések visszamondása, mint azok bérelt gépekkel elvégzésének megkísérlése. Álláspontja szerint vagyonának értékesítése éppen nem a vagyon elvonására utal, hanem a hitelezői igényt csökkentette, másrészt pedig a lízingszerződés megszüntetése után visszajáró 613.404,- Ft-ot átutalta a felszámolóhoz. A 2018. évi beszámolóban szereplő kötelezettségeihez képest a felszámolási eljárásban kisebb mértékű hitelezői igénybejelentés történt, így az adós kötelezettségei csökkentek. Utalt arra is, hogy a 2019. évi beszámolót elkészítette, azonban a megbízott könyvelő, név2 a felszámolás elrendelését követően a cégkapuhoz nem fért hozzá. Hangsúlyozta végül, hogy az adós taggyűlését 2020. március 9-ére összehívták, ahol a társaság ellen vezetett végrehajtásról tájékoztatást adott. A tagok (ő maga, valamint név1) közösen döntöttek arról, hogy az adós tevékenységét befejezik, hogy további hitelezői igények ne merüljenek fel.

[7] Az elsőfokú bíróság fellebbezett ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában felhívta a Cstv. 31. § (1) bekezdésének a)-d) pontjait, 33/A. § (1) és (5) bekezdéseit, s abból indult ki, hogy a bizonyítási teher átfordulása folytán – mivel beszámoló készítési és közzétételi, irat- és vagyonátadási kötelezettségének nem tett eleget – az alperesnek kellett bizonyítania, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően vezetési feladatainak ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Mindezen mulasztások mellett azonban az alperes bizonyítási kötelezettségének eleget tett.

[8] Kifejtette, hogy a Cstv. 33/A. § (1) és (5) bekezdései, valamint 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai összevetésével az a következtetés vonható le, az alperes felelőssége akkor állapítható meg, ha a felperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében rögzített törvényi tényállásnak megfelelő történeti tényelőadást tesz, és a rá vonatkozó bizonyítási szabályok szerint állításait bizonyítja. A Cstv. jelen ügyben alkalmazandó 33/A. § (5) bekezdésében írt rendelkezés csupán bizonyítási kötelezettséget áthárító szabály, azaz amennyiben a felperes igazolja az alperes terhére róható, az iratátadással, illetőleg mérleg leadásával kapcsolatos

kötelezettség elmulasztását, úgy mentesül a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének bizonyítási kötelezettsége alól. A felelősség alóli kimentés körében a vezetőnek kell bizonyítania azt is, hogy vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Kimentésnek ugyanakkor csak abban az esetben lehet helye, ha a felperes előadja azokat a tényállításait, melyeket az általa megjelölt felelősségi tényállás elemeként a jogszabály megkíván, ami a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulatára alapított kereset esetén az a vezetői magatartás, amellyel okozati összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes mértékben kielégítése (a vagyonsökkenéshez képest) más okból megghiúsulhat. Ha tehát a felperes a vezető felelősségének megállapítását azon alapulóan kéri, mert magatartásával okozati összefüggésben az adós vagyonában csökkenés következett be, úgy meg kell jelölnie a felelősséget megalapozó magatartást, s az azzal okozati összefüggésben álló következményt is, tehát az állított vagyonsökkenést és annak mértékét. Ha azonban a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulatára alapítja keresetét, úgy a keresetlevélben azt a „más okot” kell megjelölnie, amely a hitelezői követelések teljes mértékben kielégítésének megghiúsulását eredményezheti. Megjegyezte, hogy mivel a jogalkotó a mulasztás esetére speciális felelősségi tényállást nem alkotott, a Cstv. 33/A. § (5) bekezdéséhez fűzött miniszteri indokolás, amely értelmében nem tényállási elem a vagyonsökkenés, illetve a vezető mulasztása és a vagyonsökkenés közötti okozati összefüggés, a normaszöveggel nem összeegyeztethető.

[9] A törvényszék hangsúlyozta, hogy a Cstv. ugyan a vagyonsökkenéshez képesti „más ok” mibenlétét pontosan nem határozza meg, azonban – mivel a felszámolás során a hitelezői igények kielégítését az adós vagyona biztosítja – a vezető felelőssége akkor állapítható meg, ha a hitelező követelésének teljes mértékben kielégítése olyan okból hiúsulhat meg, amely nem eredményezi a felszámolási vagyon csökkenését. Amennyiben a jogalkotó szándéka az lett volna, hogy hasonló mulasztások automatikusan a vezető tisztségviselő felelősségének beálltát jelentsék, úgy nyilván nem engedett volna lehetőséget az ellenbizonyításra, melynek lefolytatása és az alperes által bizonyított tények értékelése kizárólag az ügyvezetői mulasztásra hivatkozással nem mellőzhető.

[10] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szabályozott vezetői felelősség kártérítési jellegű, és a társasági jogban főszabály szerint érvényesülő (korlátozott vagy kizárt) felelősség áttöréséhez vezet. A jogszabályi rendelkezés a vezető tisztségviselőt az adóssal szemben a felszámolási eljárásban érvényesített, kielégítetlenül maradt követelések megfizetéséért teszi az ellene pert indító hitelezőkkel szemben deliktuális alapon felelőssé. A kártérítési felelősség lényeges eleme a károkozó magatartás és a kár közötti okozati összefüggés is, így a vezető tisztségviselő magatartása csak akkor vezet felelősségének megállapításához, ha az felróható (a hitelezői érdekeket sérti) és az adós vagyonának csökkenését vagy „más okból” a hitelezői követelések teljes kielégítésének megghiúsítását eredményezi.

[11] Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az ügy összes körülményére tekintettel indokolt volt az alperes által felajánlott bizonyítás lefolytatása, hiszen nem vitásan az adós eszközei a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztével egyidejűleg végrehajtás alá kerültek, arra vonatkozóan pedig semmilyen adat nem merült fel, hogy olyan kintlévőségei, követelései volnának, amelyek felmérését, behajtását az iratanyag hiánya akadályozta volna a felszámolási eljárásban. Ennek során értékelni kellett, hogy a hitelezők érdekeit is figyelembe vevő magatartásnak az tekintendő, ha a vezető a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállal az adós pénzügyi helyzetéhez képest

indokolatlan üzleti kockázatot, illetve az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megteszi a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében. Azt pedig az alperes bizonyította, hogy közvetlenül a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte előtt több üzleti partnertől származó megrendeléssel rendelkezett, azonban a felperes által indított végrehajtási eljárásban termelő eszközeinek elvesztése, s a COVID-19 járvány nemzetiségű2országra érkezése szinte azonos időpontban következett be. Ilyen körülmények között éppen az szolgálta a hitelezői érdekeket, hogy az alperes nem az adós termelő tevékenységének bármi áron folytatására törekedett, hanem arra, hogy a meglévő megrendelőkkel fennálló jogviszonyokat lezárja, további, bizonytalan megtérülési költségek generálása nélkül. Megjegyezte, hogy a cég3gal folytatott levelezésből leszűrhető tényeket – mivel azok az ügyvezetői tevékenység megkezdése előtti időszakra vonatkoznak – az alperes javára nem értékelte. Azt azonban igen, hogy a felszámolás kezdő időpontját követően az alperes által lízingelt gépkocsi visszaadása a hitelezők érdekeit szolgáló magatartás, figyelemmel arra, hogy a felszámolási eljárásban ekként bevétel keletkezett. Rámutatott végül arra, hogy bár a felperes csatolt okiratot arról, hogy az adós munkavállalói munkaviszonyának megszüntetése érdekében a felszámoló járt el, azonban az adóst terhelő további költségek elkerülésére irányuló tényelőadást, s azok okirati bizonyítékait nem vitatta, ezért az alperes bizonyítása sikerre vezetett annak kapcsán, hogy nem merült fel olyan, az ő magatartásában vagy mulasztásában megnyilvánuló „más ok”, amely okozati összefüggésben állt volna a hitelezői igények teljes kielégítésének megghiúsulásával.

[12] Az ítélet ellen a felperes fellebbezett; annak megváltoztatását, s keresetének helyt adó határozat hozatalát kérte. Álláspontja szerint a törvényszék a perben jelentős tényekből, a felek tényállításából és a perben tanúsított magatartásából, valamint az előterjesztett bizonyítékokból és más peradatokból helytelen jogi következtetést vont le.

[13] A felperes hangsúlyozta: abból kell kiindulni, hogy az adós 2020. február 20-ától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, melyből a felszámolási eljárás kezdő napjáig nem is került ki. Az alperes nem tett eleget sem a 2019. és 2020. évi beszámoló, sem pedig a 2021. január 1. és 2021. január 7. közötti időszakra vonatkozó tevékenységzáró beszámoló készítési és közzétételi, valamint a Cstv. 31. § (1) bekezdésének a)-d) pontjai szerinti kötelezettségeinek sem. Ebből az következik, hogy számára az alperes felelősségének megállapításához szükséges tényállítás, okozati összefüggés bizonyítása nem lehetséges, ugyanis az adós vagyonára, az alperes magatartására megfelelő iratok nélkül konkrétan nyilatkozni nem tud. Így az iratanyag, a hiteles beszámolók hiányában nem követelhető meg tőle az alperes hitelezői érdekeket sértő magatartásának megjelölése, valamint az okozati összefüggés bizonyítása. Mindemellett az alperes felelőssége kimentésére alapot adó tényelőadást nem tett, miként nem bizonyította azt sem, hogy az iratátadási, beszámoló készítési kötelezettség elmulasztása a terhére nem róható, valamint, hogy minden tőle elvárhatót megtett e kötelezettsége teljesítése érdekében. Utalt arra, hogy az alperes arra hivatkozott, a 2019. évi beszámoló közzététele azért maradt el, mert név2 könyvelő jelzése szerint a felszámolást követően az adós cégkapujához már nem tudott hozzáférni. Ugyanakkor az erre az évre vonatkozó számviteli beszámoló letétbe helyezése és közzétételi határidejének lejártától, 2020. szeptember 30-ától a 2021. január 8-áig terjedő időszakban az alperesnek lehetősége lett volna, hogy teljesítse letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségét.

[14] Kifejtette, a Cstv. 33/A. § (4) bekezdése értelmében a felelősség alól a vezető akkor mentesül, ha egyrészt bizonyítja, hogy a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, másrészt bizonyítja azt is, hogy az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, harmadrészt pedig az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve (döntéshozó szerve) intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Ehhez képest a törvényszék ítéletének indokolása a második és a harmadik körülményre nem tér ki; a második kimentési fordulatnak nem felel meg a meglévő megrendelőkkel fennálló jogviszonyok lezárása további bizonytalan megtérülési költségek generálása nélkül, valamint a felszámolás kezdő időpontja után a lízingelt gépkocsinak a lízingbeadó részére birtokba adása. Az alperes nem igazolta, hogy az említett intézkedések a hitelezői érdekek szempontjából mennyiben voltak előnyösnek tekinthetők, illetve azok mennyiben vezettek eredményre a követelések megtérülésére. Utalt arra, hogy az adós a megrendelőivel kötött megállapodásokat nem a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében, hanem a kitört COVID-19 járvány, az alapanyagok hiánya, valamint a megrendelések visszamondása miatt mondta fel. Az adós munkavállalói biztosítási jogviszonyának lezárásáról nem ő, hanem a felszámoló intézkedett, míg a lízingelt gépjármű visszaadása a lízingbeadónak a felszámolás során történt meg, mely egyébként is alperes jogszabályban előírt kötelezettsége volt. Az alperes az adós egyedüli tagjaként és vezető tisztségviselőjeként nem kezdeményezte a társaság végelszámolás, vagy felszámolás útján történő megszüntetését sem.

[15] A felperes hangsúlyozta, iratellenes az elsőfokú ítéletnek az a megállapítása, hogy az alperesnek az adóst terhelő további költségek elkerülésére irányuló tényelőadását, valamint azok okirati bizonyítékait nem vitatta; ezzel szemben álláspontját 19. sorszámú beadványában előterjesztette. Kiemelte, hogy a benyújtott okiratok a felelősség kimentésének igazolására nem alkalmasak, ugyanis az alperes nem adott elő arra vonatkozó tényeket, nem nyújtott be olyan okiratokat, amelyekkel azt tudta volna alátámasztani, hogy 2020. február 20-a után milyen intézkedéseket tett a hitelezői érdekek figyelembevétele érdekében. Ennek kapcsán utalt arra, hogy az adós által csatolt okiratok 2018. és 2019. évi eseményekre vonatkoznak. A 2020. március 9-én összehívott taggyűlésről felvett jegyzőkönyvet pedig nem csatolta, illetve az az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálat adatbázisában nem szerepel, így annak valósága aggályos lehet. Megjegyezte továbbá, hogy az adósnak az alperes ügyvezetése alatti gazdasági tevékenysége, továbbá az a tény, hogy az alperes nem tanúsított hitelezői érdeket sértő magatartást, vagy ha tanúsított ilyet, úgy az nem áll ok-okozati összefüggésben a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulásával, ugyancsak az adós tevékenységét a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) szerint dokumentáló számviteli bizonylatokkal és az adósnak az Sztv. szerint vezetett nyilvántartásaival lett volna bizonyítható, melyek az iratok átadásának elmulasztása miatt nem állnak rendelkezésre, azaz az alperes a bizonyítás lehetőségétől magát zárta el.

[16] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint bizonyította, hogy vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette, indokolatlan üzleti kockázatot nem vállalt, az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve (döntéshozó szerve) intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Az adós ügyvezetőjeként a másik taggal egyeztetve, formális szabályokat mellőző taggyűlésen döntött

arról, hogy gépek nélkül, a COVID-19 járvány kitörésével összefüggésben a legcélszerűbb intézkedés a szerződések megszüntetése, további kötbér, vagy egyéb kártérítés érvényesítése nélkül, valamint a munkaviszonyok, a telephely megszüntetése és a tevékenység lezárása. A lízingelt gépjárművet a lízingbeadó felé azonnal leadta, melyből a felszámolási eljárásban bevétel származott. A varrógépek értékesítése után indokolatlan, a tevékenység lezárásán kívüli költségek nem merültek fel, a varrógépek értékesítésére pedig ő maga segített a felperesnek vevőt találni. Utalt arra is, hogy név3 és név4 társas vállalkozók jogviszonyát valóban a felszámoló szüntette meg; ők az adós korábbi tagjai voltak, azonban rájuk tekintettel semmilyen fizetési kötelezettség nem állt fenn, az üzletrész alperes általi megvásárlásával a korábbi tagok jogviszonya megszűnt. Alperes1 és név5 munkavállalók jogviszonya a felszámolás előtt megszűnt, munkabérben nem részesültek, Alperes1né pedig az adós tagja volt.

[17] Az ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el (Pp.376. § (1) bekezdés) és megállapította, hogy az alaptalan.

[18] Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság helyesen határozott a kereset elutasításáról, s döntésének érvei is helytállóak. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete indokaival egyetértett, azokat megismételni nem kívánja, így azokra csak utal. (Pp.386. § (4) bekezdése)

[19] A fellebbezésben foglaltak alapján az ítéltábla kiemeli, hogy a bizonyítási tehernek a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt különös törvényi szabályon alapuló átfordulásának célja a bizonyítási tehernek a vezető tisztségviselőre telepítésével annak a jogellenes magatartásnak a szankcionálása, amely miatt a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti feltételek bizonyítása elnehezül, avagy iratok, adatok hiányában lehetetlenné válik. Ilyen esetben a vezető tisztségviselő felelősségét állító hitelező a Pp. 265. § (2) bekezdésének megfelelően bizonyítási szükséghelyzetben van, így az alperesnek kellett bizonyítania azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után a hitelezői érdekeket figyelembe vette (Pécsi Ítéltábla Gf.V.40.016/2019/4. számú ítélete – megjelent: BDT2020. 4121). Mindemellett az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, a felperes igényét arra alapította, hogy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése a vagyonsökkenéshez képest más okból – a beszámoló készítési és közzétételi, valamint irat- és vagyonátadási kötelezettségének elmulasztása miatt – hiúsulhat meg, és e jogállításhoz képest kellett állást foglalni abban, hogy az alperes ellenbizonyítása sikerre vezetett-e.

[20] Irányadó volt, hogy a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2020. február 20-án következett be, ezért kizárólag az ezt követő időszakot lehetett vizsgálat alá vonni, hogy az alperes vezetői feladatait a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta-e el, illetőleg, ha nem, úgy ezzel okozati összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése a vagyonsökkenéshez képest más okból megghiúsulhatott-e. Nem lehet számításon kívül hagyni azt, hogy az alperes – aki egyébként csak mintegy fél évvel megelőzően, 2019. augusztus 12-én lett az adós ügyvezetője – a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése körüli időszakban intézkedett a társaság jogviszonyainak teljes lezárása, a szerződésállomány megszüntetése céljából. Döntését indokolta, hogy a társaság a végrehajtási árverést követően megfelelő eszközállománnyal már nem rendelkezett a gyártáshoz, valamint a kibontakozó COVID-19 járvány is észszerűtlenné tette volna a tevékenység újraindítását. Mindemellett a lízingelt gépjárművet már röviddel a felszámolás

kezdő időpontja után, de az alperes adta vissza a lízingbeadónak, mely a felszámolási eljárásban bevételt generált.

[21] A bírói gyakorlat egységes abban, hogy amennyiben a vezető tisztségviselő a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében a hitelezői érdekeket veszélyeztetően észszerűtlenül nem jár el, például gazdasági tevékenység folytatásával indokolatlan kockázatot nem vállal, vagy indokolatlanul nem enged el követeléseket, jogokról nem mond le, beszámításról nem dönt, úgy felelőssége nem állapítható meg (Kúria Gfv.VII.30.235/2019/7. számú ítélete – megjelent: BH2020. 244., Kúria Gfv.VI.30.093/2021/5. számú végzése – megjelent: BH2022. 50.). Az adott esetben nem merült fel olyan adat, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ilyen észszerűtlen, kockázatos döntéseket hozott, így helyesen vont az elsőfokú bíróság következtetést arra, hogy az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható intézkedéseket tett a további hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése céljából.

[22] Megjegyzendő továbbá, hogy arra ugyan a felperes helyesen utalt, miszerint az alperes előadása szerint 2020. március 9-én skype útján tartott taggyűlésre vonatkozóan jegyzőkönyv nem áll rendelkezésre, azonban jelentősége annak van, hogy az alperes – feltehetően valamennyi tag egyetértésével – az adós termelő tevékenységének megszüntetése, jogviszonyainak lezárása céljából intézkedett, összefüggésben azzal, hogy ekkor már a szükséges gyártói kapacitás sem állt rendelkezésre, illetőleg az egészségügyi járvány folytán kialakuló iparági dekonjunktúra ugyancsak a gazdasági tevékenységgel felhagyást indokolta.

[23] A fentiek alapján az ítéltábla megítélése szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet követő időszakra vonatkozóan fellelhető bizonylatok, számviteli nyilvántartás birtokában sem lehet okszerűen más következtetésre jutni, mint hogy az alperes a társaság gazdasági tevékenységének megszüntetése iránt intézkedett, így nem állapítható meg, hogy vezetői feladatait a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el.

[24] Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[25] A feljegyzett 48.000,- Ft fellebbezési eljárási illetéket a pervesztes felperes személyes illetékmentessége folytán az állam viseli [az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdésének c) pontja].

[26] Az alperes fellebbezésében ugyan utalt arra, hogy másodfokú perköltséggént ügyvédi munkadíjat érvényesít, melynek megállapítását a R. 2. § (1) bekezdése alapján kéri, azonban költségét a kétfokú eljárásban nem számította fel, a megbízási szerződést nem csatolta, ezért ebben a vonatkozásban az ítéltábla a határozathozatalt mellőzte [Pp. 81. § (1) és (5) bekezdései, 82. § (3) bekezdése].

Győr, 2022. október 27.

Dr.Ferenczy Tamás s.k.
k.

a tanács elnöke

Dr.Szabó Péter s.k.

előadó bíró

Dr.Mészáros Zsolt s.

bíró